

Arrest

nr. 94 276 van 21 december 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 24 september 2012 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris van 20 augustus 2012 houdende de bevelen om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 november 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 december 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. BELLEMANS, die *loco* advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. SEMENIOUK, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers verklaren het Rijk te zijn binnengekomen op 27 december 2006 en dienen diezelfde dag een asielaanvraag in bij de bevoegde autoriteiten.

Op 19 januari 2007 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissingen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26*bis*).

Op 12 maart 2007 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen de beslissingen dat verder onderzoek noodzakelijk is.

Op 25 april 2007 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze

beslissingen werden ingetrokken en op 8 mei 2007 werden nieuwe beslissingen houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Tegen deze beslissingen dienen verzoekers een beroep in bij de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen, dat ingevolge de oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen(hierna verkort de Raad) door de Raad wordt behandeld. Bij respectievelijk arrest nrs. 13 541 en 13 543 van 30 juni 2008 worden de beroepen van verzoekers verworpen en worden hen zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd. Tegen deze beslissingen dienen verzoekers een cassatieberoep in bij de Raad van State, die bij beschikking respectievelijk nrs. 3.223 en 3.222 van 19 augustus 2008 de beroepen ontoelaatbaar verklaart.

Op 30 mei 2007 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot machtiging tot een tijdelijk verblijf van 12 maanden.

Op 31 juli 2008 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot voorlopig verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet). Deze aanvraag wordt op 5 december 2008 geactualiseerd.

Op 19 januari 2009 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ontvankelijk wordt verklaard. Verzoekers worden in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie.

Op 6 oktober 2009 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot voorlopig verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 27 augustus 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard. Tegen deze beslissing dienen verzoekers een annulatieberoep in bij de Raad die bij arrest nr. 51 728 van 26 november 2010 het beroep verwerpt.

Op 26 oktober 2010 dienen verzoekers opnieuw een aanvraag in om machtiging tot voorlopig verblijf met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 26 januari 2011 dienen verzoekers opnieuw een aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 1 april 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij deze aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis ongegrond wordt verklaard. Tegen deze beslissing dienen verzoekers een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad die bij arrest nr. 82 907 van 12 juni 2012 de beslissing vernietigde.

Op 22 november 2011 stelt de ambtenaar geneesheer een advies op aangaande de medische situatie van verzoeker.

Op 4 januari 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard. Het immatriculatieattest wordt ingetrokken. Tegen deze beslissing dienen verzoekers een annulatieberoep in bij de Raad die bij respectievelijk arrest nrs. 84 454 en 84 455 de beroepen verwerpt.

Op 11 januari 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissingen tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13^{quinqies}). Tegen deze beslissingen dienen verzoekers een annulatieberoep in bij de Raad die bij respectievelijk arrest nrs. 78 973 en 78 972 van 11 april 2012 de beroepen verwerpt.

Op 16 januari 2012 dienen verzoekers opnieuw een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 13 maart 2012 dienen verzoekers opnieuw een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Op 26 juni 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing wordt evenwel ingetrokken op 5 september 2012. Op 20 september 2012 neemt de gemachtigde van de

staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van 13 maart 2012 opnieuw onontvankelijk wordt verklaard, samen met de bevelen om het grondgebied te verlaten worden de beslissingen aan verzoekers ter kennis gebracht op 27 september 2012. Tegen deze beslissingen dienen verzoekers een annulatieberoep in bij de Raad op 29 oktober 2012. Dit beroep is hangende en gekend onder het rolnummer 111 236.

Op 20 augustus 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ingediend op 26 januari 2011 en op 16 januari 2012 met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, onontvankelijk wordt verklaard. Tegen deze beslissing dienen verzoekers een annulatieberoep in bij de Raad die bij arrest nr. 94 275 van 21 december 2012 het beroep verwerpt.

Op 20 augustus 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissingen houdende de bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) aan verzoekers ter kennis gebracht om 24 augustus 2012. Dit zijn de bestreden beslissingen waarvan de motiveringen luiden als volgt:

Met betrekking tot eerste verzoeker L.M.:

"In uitvoering van de beslissing van L. J., Attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

L., M. geboren te Adil Otar op (...)1969, nationaliteit Rusland (Federatie van)

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals de grondgebieden van de volgende Staten:

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

2° hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het Bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd:

betrokkene is niet als vluchteling erkend bij weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingen betwistingen op datum van 02.06.2008."

Met betrekking tot tweede verzoekster L.E.:

"In uitvoering van de beslissing van L. J., Attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

L., E. geboren te Bammatyurt op (...)1973, nationaliteit Rusland (Federatie van)

en haar minderjarige zoon, Dhr. L., K. geboren te Khasavyurt op (...)1999,

nationaliteit Rusland (Federatie van)

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals de grondgebieden van de volgende Staten:

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

2° zij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het Bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd:

betrokkene is niet als vluchteling erkend bij weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingen betwistingen op datum van 02.06.2008."

Met betrekking tot derde verzoeker L.A.:

"In uitvoering van de beslissing van L. J., Attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

L., A. geboren te Khasavyurt op (...)1994, nationaliteit Rusland (Federatie van)

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals de grondgebieden van de volgende Staten:

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland,

Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

2° hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het Bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd:

betrokkene is niet als vluchteling erkend bij weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingen betwistingen op datum van 02.06.2008.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1 Verweerder werpt een exceptie van gebrek aan belang op.

2.2 Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kan de vreemdeling slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen brengen als deze doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggesproken naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Gedr. St. Kamer*, 2005-2006, nr. 51 2479/001, p. 116-117).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037).

Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet de verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Uit het administratief dossier blijkt dat aan verzoekers op 11 januari 2012 de bevelen zijn gegeven om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*). Deze bevelen zijn gegeven om volgende reden: *“Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.”*. Tegen deze bevelen hebben verzoekers een annulatieberoep ingediend bij de Raad die bij respectievelijk arrest nrs. 78 973 en nr. 78 972 van 11 april 2012 de beroepen heeft verworpen waardoor de bevelen definitief zijn geworden en zodat ze principieel uitvoerbaar zijn. Een vernietiging van de bestreden beslissingen doet bijgevolg geen afbreuk aan de verplichting die op verzoekers rust om het grondgebied te verlaten.

2.3 In hun verzoekschrift stellen verzoekers dat een gedwongen uitwijzing een fundamentele inbreuk zou uitmaken van de artikelen 3 en 5 en de artikelen 8 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Verzoekers verwijzen naar de volgens hen onveilige situatie in Dagestan. De situatie tot op heden in Dagestan is er een van willekeurig geweld met ontvoeringen en verdwijningen en folteringen, waarbij de daders meestal ‘gemaskerde mannen’ zijn. Daarnaast verwijzen verzoekers naar hun slechte medische toestand, de hangende aanvragen om machtiging tot verblijf en het gebrek aan onderzoek ten gronde van hun medische problemen.

2.4 Vooreerst merkt de Raad op dat verzoekers niet uiteenzetten op welke wijze de artikelen 5, 8 en 13 van het EVRM worden geschonden door de bestreden beslissingen. Dit onderdeel van de middelen is onontvankelijk.

Waar verzoekers een gans betoog voeren over de situatie in Dagestan en hieraan de schending koppelen van artikel 3 van het EVRM, is het zo dat om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door

artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, de Raad zich houdt aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (*cf.* EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

In casu tonen verzoekers niet *in concreto* aan dat zij deel uitmaken van een groep die in Dagestan systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen. Verzoekers beperken er zich toe te verwijzen naar de algemene situatie in Dagestan. Verzoekers laten echter na concrete, op hun persoonlijke situatie betrokken feiten, aan te brengen (*cf.* ook RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). De Raad ziet moeilijk in op welke wijze de bestreden beslissingen een schending zouden kunnen uitmaken van artikel 3 van het EVRM, daar waar verzoekers geen begin van bewijs overmaken aangaande hun herkomstlandproblemen en die problemen reeds het voorwerp uitgemaakt hebben van een asielaanvraag die afgewezen werd. Verzoekers brengen heden geen nieuwe element aan in dit verband in hun verzoekschrift, andere dan diegene die reeds beoordeeld werden door de asielinstanties. De Raad ziet dan ook niet in op wat verzoekers' verwachtingen gestoeld zijn dat de verwerende partij ambtshalve de situatie in Dagestan diende te beoordelen alvorens de bestreden verwijderingsmaatregelen te treffen.

Waar verzoekers verwijzen naar hun "*slechte medische toestand*" en betogen dat hiermee geen rekening werd gehouden, wat volgens hen een schending vormt van artikel 3 van het EVRM en artikel 9ter van de vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat op het ogenblik van de bestreden beslissingen wel degelijk een beslissing was genomen aangaande hun aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Deze beslissing is weliswaar ingetrokken op 5 september 2012; evenwel blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verweerder aangaande deze aanvraag op 20 september 2012 een beslissing heeft genomen waarbij de aanvraag opnieuw onontvankelijk is verklaard.

Waar verzoekers de mening zouden zijn toegedaan dat hen geen bevel om het grondgebied te verlaten mocht worden gegeven nu zij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis en/of 9ter van de vreemdelingenwet zouden hebben ingediend en betreffende aanvragen nog steeds hangende zijn, dient opgemerkt te worden dat een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis en/of artikel 9ter van de vreemdelingenwet de uitvoerbaarheid van de thans aangevochten bevelen niet opschort (*cf.* RvS 6 april 2000, nr. 86.715; RvS 22 juli 2002, nr. 109.500; RvS 6 februari 2004, nr. 127.903; RvS 3 juni 2004, nr. 132.035; RvS 3 juni 2004, nr. 132.036; RvS 7 januari 2005, nr. 138.946 en RvS 20 november 2006, nr. 164.950), of zou verhinderen dat na het indienen ervan nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven (RvS 3 juni 2004, nr. 132.036). Het indienen van een aanvraag op basis van artikel 9bis en/of 9ter van de vreemdelingenwet heeft immers geen invloed op de verblijfsstatus van de vreemdeling en verhindert bijgevolg in principe niet dat ten aanzien van de vreemdeling een verwijderingsmaatregel wordt genomen (RvS 12 januari 2007, nr. 166.626).

Het feit dat verweerder eventueel opnieuw dient te beslissen over een aanvraag 9ter van de vreemdelingenwet verhindert niet dat aan verzoekers een bevel om het grondgebied te verlaten is/wordt afgegeven. Deze aanvraag heeft immers geen invloed op de verblijfsstatus van de vreemdeling. Het treffen van een bevel om het grondgebied te verlaten vormt op zich geen schending van artikel 3 van het EVRM. Het loutere feit dat de aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen onontvankelijk is verklaard, laat op zich evenmin toe te besluiten dat er ook een gezondheidsproblematiek aanwezig is die ingevolge de uitvoering van een bevel om het grondgebied te verlaten in dusdanige mate zou beïnvloed worden dat kan besloten worden tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM. Verzoekers maken dit hoe dan ook niet aannemelijk in hun verzoekschrift. De Raad wijst bovendien op de voorbereidende werken bij artikel 9ter van de vreemdelingenwet die het volgende bepalen: “(...) *het is echter evident dat een ernstig zieke vreemdeling die uitgesloten is van het voordeel van artikel 9ter om een van die redenen, niet zal worden verwijderd indien hij dermate ernstig ziek is dat zijn verwijdering een schending zou zijn van artikel 3 EVRM. (...)*” (Gedr. St., Kamer, 2005-06, nr. 2478/001, 36). Uit het feit dat een ernstig zieke vreemdeling niet zal verwijderd worden, kan niet afgeleid worden dat er geen bevel om het grondgebied te verlaten kan uitgereikt worden aan een vreemdeling die niet voldoet aan de ontvankelijkheidsvoorwaarden van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. De afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, vormt op zich geen schending van artikel 3 van het EVRM. Niets verhindert overigens de verzoekers om een verlenging aan te vragen van de uitvoeringstermijn van de bevelen om het grondgebied te verlaten in de mate zij kunnen aantonen dat zij om medische redenen niet in de mogelijkheid zijn om te reizen. De Raad herhaalt dat volgens rechtspraak van het EHRM slechts “*in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn*”, een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde kan zijn (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, N./ Verenigd Koninkrijk, bevestigd in de zaak EHRM, 20 december 2011, nr. 10486/10, Y.-E.M. t. België). Verzoekers tonen niet *in concreto* aan dat zij zich in een dergelijk uitzonderlijk geval bevinden.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt derhalve niet aangetoond

Verzoekers tonen met hun uiteenzetting niet aan dat de nietigverklaring van de bestreden beslissingen hun verblijfsstatus kan wijzigen en hen enig voordeel kan opleveren. Er dient daarom te worden vastgesteld dat verzoekers niet aannemelijk maken enig wettig belang te hebben bij het beroep.

De exceptie van verweerder kan worden aangenomen.

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig december tweeduizend en twaalf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN